

Arrest

nr. 349 625 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. CZAICA
Polenlaan 7/1
9190 STEKENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 maart 2026 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. CZAICA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, kwam volgens zijn verklaringen op 29 december 2015 België binnen en diende op 4 januari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Bij beslissing van 7 december 2017 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 219 910 van 16 april 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 27 maart 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2022 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend door de commissaris-generaal.

1.4. Op 26 juni 2023 pleegde verzoeker opzettelijke brandstichting in een appartement te Antwerpen. Bij arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 24 april 2024 werd hij definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan één jaar met uitstel.

1.5. Op 8 juli 2024 verzocht de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de commissaris-generaal om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker te onderzoeken in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 26 maart 2025 werd verzoeker in de gevangenis gehoord door het CGVS in het kader van dit onderzoek. Op 15 april 2025 nam de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij arrest nr. 333 301 van 26 september 2025 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van de vluchtelingenstatus en weigerde daarbij eveneens de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. In de periode nadien werd verzoeker herhaaldelijk strafrechtelijk veroordeeld wegens brandstichting, onder meer voor feiten gepleegd in detentie, waarvoor hij bijkomende gevangenisstraffen opliep.

1.7. Op 9 maart 2026 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf van verzoeker op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN VERBLIJF

Naam: U.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)2000

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Alias: H. U., geboren op (...)1999

O., H., geboren op (...)1999

O., H., geboren op (...)2001

O., H., geboren op (...)2000

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U diende op 04.01.2016 een verzoek om internationale bescherming in en werd diezelfde dag ingeschreven in het wachtregister. U verklaarde 15 jaar oud te zijn en op 29.12.2015 in België te zijn aangekomen. Volgens uw verklaringen zou u Afghanistan ongeveer 2 maanden voor uw aankomst in België, verlaten hebben. U werd onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie.

Aangezien er twijfel was omtrent uw leeftijd, werd een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of u al dan niet jonger was dan 18 jaar. Op basis van dit onderzoek werd vastgesteld dat u op 10.02.2016 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat wilde zeggen dat het onmogelijk was exact te bepalen of u ouder dan wel jonger dan 18 jaar was. Uw verklaring dat u 15 jaar oud zou zijn, werd niet in aanmerking genomen, aangezien deze leeftijd onder de ondergrens van het medisch onderzoek viel. Uw geboortedatum werd vastgesteld op 10.02.2000. Op 09.08.2016 werd een voogd aangewezen.

Op 07.12.2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een beslissing tot “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, aangezien geen geloof gehecht werd aan uw asielrelaas.

Op 05.01.2018 diende u een verzoekschrift in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 07.12.2017 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV).

De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 10.02.2018.

Op 13.02.2018 werd u via uw gekozen woonplaats een “Bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten – asielzoeker” (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht. Het aangetekend schrijven werd niet afgehaald.

Op 04.02.2019 meldde u zich om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen en werd u in het bezit gesteld van een ‘bewijs van melding - volgend verzoek’, in afwachting van de formele indiening ervan.

U werd uitgenodigd om zich op 12.02.2019 aan te bieden teneinde uw verzoek om internationale bescherming formeel in te dienen. U bood zich evenwel niet aan. Bijgevolg werd aangenomen dat u afstand deed van uw verzoek, waardoor de behandeling ervan op 15.02.2019 werd beëindigd.

Op 27.03.2019 diende u nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

Op 04.04.2019 richtten de Belgische autoriteiten, in het kader van de Dublinverordening, een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten. Uit onderzoek van uw vingerafdrukken (Eurodac) was gebleken dat u op 23.02.2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend had in Frankrijk.

Op 12.04.2019 aanvaardden de Franse autoriteiten het terugnameverzoek overeenkomstig artikel 18, lid 1, b) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 16.04.2019 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS d.d. 07.12.2017.

Op 06.06.2019 werd uw verzoek om internationale bescherming d.d. 27.03.2019 negatief afgesloten met een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen 10 dagen te verlaten". Deze beslissing werd u betekend op 12.06.2019.

Daar de overdrachtstermijn verstreken was, werd uw asielaanvraag d.d. 27.03.2019 uiteindelijk alsnog behandeld door België.

Op 14.09.2020 werd uw verzoek om internationale bescherming d.d. 27.03.2020 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Op 28.02.2022 werd u de hoedanigheid van vluchteling toegekend door het CGVS.

Op 26.06.2023 werd u aangehouden en op 28.06.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten op verdenking van opzettelijke brandstichting van bouwwerken met vermoeden menselijke aanwezigheid.

Op 24.04.2024 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 22.01.2024) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel gedurende een proeftermijn van 3 jaar en werd u voor de termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid, 1° tot en met 6° van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan met het oogmerk om opzettelijk gebouwen, bruggen, dijken, straatwegen, spoorwegen, sluizen, magazijnen, werkplaatsen, loodsen, schepen, vaartuigen, rijtuigen, wagons, vliegtuigen, of andere kunstwerken, bouwwerken of motorvoertuigen in brand te steken, enige zaak in brand te hebben gestoken, namelijk een matras toebehorend aan S.K., zodanig geplaatst dat de brand zou overslaan op de zaak die u wilde vernielen, namelijk het pand gelegen te 2060 Antwerpen, [...], toebehorend aan C.G., en aldus deze zaak in brand te hebben gestoken, terwijl u had moeten vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden (feit gepleegd op 26.06.2023).

Op 08.07.2024 werd aan het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 15.04.2025 werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken door het CGVS. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 28.04.2025 diende u een verzoekschrift in bij de RVV tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 15.04.2025.

Op 11.06.2025 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van opzettelijke brandstichting in uw cel in de gevangenis van Dendermonde op 10.06.2025.

Op 27.06.2025 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan met het oogmerk om opzettelijk gebouwen, bruggen, dijken, straatwegen, spoorwegen, sluizen, magazijnen, werkplaatsen, loodsen, schepen, vaartuigen, rijtuigen, wagons, vliegtuigen, of andere kunstwerken, bouwwerken of motorvoertuigen in brand te steken, enige zaak in brand te hebben gestoken, namelijk een trui toebehorend aan uzelf, zodanig geplaatst dat de brand zou overslaan op de zaak die u wilde vernielen, namelijk het gevangenisgebouw gelegen op de Begijnenstraat 42, 2000 Antwerpen, maar de brand ten gevolge van omstandigheden van uw wil onafhankelijk, niet op deze zaak is overgeslagen, terwijl u had moeten vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden, ten nadele van de gevangenis van Antwerpen, met

de omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht (feit gepleegd op 22.05.2024 in de gevangenis van Antwerpen).

Op 03.09.2025 werd u door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde, in staat van wettelijke herhaling, veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan andere roerende goederen dan schepen, vaartuigen of vliegtuigen opzettelijk in brand te hebben gestoken, waarbij de brand van deze zaak op een andere zaak is overgeslagen, waarvan de vernieling strafbaar is met een zwaardere straf, terwijl de twee zaken zodanig geplaatst waren dat de brand noodzakelijk van de ene op de andere moest overslaan, de daad van die aard was dat aan anderen ernstig nadeel kon worden berokkend en u had moeten vermoeden dat zich in laatstbedoelde zaak op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden (feit gepleegd op 10.06.2025 in de gevangenis van Dendermonde). Overeenkomstig artikel 33, § 1, 2de lid van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis beval de rechtbank dat u aangehouden bleef.

Op 26.09.2025 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS d.d. 15.04.2025.

Op 09.02.2026 werd het bij vonnis d.d. 24.04.2024 aan u verleende uitstel ten uitvoer gelegd wegens het plegen van nieuwe feiten tijdens de proeftermijn.

U werd in een korte periode driemaal veroordeeld voor brandstichting via overslaande brand van bouwwerken met vermoeden van menselijke aanwezigheid. Twee van deze feiten, de twee meest recente, pleegde u tijdens uw detentie, respectievelijk in de gevangenis van Antwerpen en in de gevangenis van Dendermonde. Dit toont aan dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen u er niet van hebben weerhouden opnieuw ernstige feiten te plegen. Hierdoor bent u terechtgekomen in de strafcategorie van 7 tot 10 jaar. Op uw huidige detentiefiche wordt uw strafeinde vastgesteld op 24.06.2031.

De eerste brandstichting vond plaats op 26.06.2023 op het gelijkvloers van een appartementsgebouw, terwijl u wist dat er nog bewoners in het gebouw aanwezig waren.

Op 27.06.2023 werd de plaats van de brand onderzocht door een branddeskundige. Deze stelde veel roetschade vast in de woonkamer en de keuken. De ramen aan de voorgevel van de slaapkamer waren aangetast door de brandhaard en alle glas ontbrak. Het bed in de slaapkamer was zwaar beschadigd door de brandhaard. Aan het voeteinde van het bed aan de linkerkant was de matras gedeeltelijk weggebrand. De deskundige kon met zekerheid stellen dat de brand was ontstaan op deze plaats. Er werd geen brandversneller ontdekt in de brandhaard. De brandhaard was ontstaan door tussenkomst van een menselijke handeling. De deskundige stelde vast dat, als de brandweer niet tijdig had ingegrepen, het volledige gebouw evenals de aangrenzende woningen door een uitlaande en overslaande brand volledig vernietigd hadden kunnen worden.

Hoewel u in eerste instantie de feiten ontkende, heeft u uiteindelijk toegegeven brand gesticht te hebben in het appartement van K. U bevestigde tevens dat u wist dat er nog burens aanwezig waren in het gebouw. U stelde dat u K. meermaals telefonisch probeerde te bereiken op 26.06.2023, doch zonder succes. U was niet van plan haar woning te betreden, maar omdat u haar niet kon bereiken, deed u dat toch. Eerst probeerde u het appartement binnen te gaan langs de voordeur, maar die was op slot. U bent dan naar de achterzijde van de woning gegaan en kwam via de tuin bij het schuifraam dat niet op slot was. U bent via het schuifraam naar binnen gegaan en probeerde K. opnieuw te contacteren, maar dit lukte niet. U bent dan naar de slaapkamer aan de straatkant gegaan. Daar had u met uw aansteker "een stuk textiel, een sponsachtig iets dat op het bed lag" in brand gestoken. Vervolgens verliet u het appartement via de voordeur en probeerde u K. weer te bellen, maar u kreeg haar wederom niet aan de lijn. U heeft haar uiteindelijk kunnen bereiken via WhatsApp. U vertelde haar dat er brand was uitgebroken in haar appartement, waarop zij ter plaatse kwam.

Wat uw precieze relatie met K. was, blijft onduidelijk. K. omschreef u als een vriend die ze kende van de tijd dat ze in een opvangcentrum verbleef. U bezocht haar, soms om de 2 weken, soms om de maand. Zij zou u duidelijk gezegd hebben dat zij geen relatie met u wilde. Ze stelde ooit klacht tegen u neergelegd te hebben omdat u haar foto's stuurde. U verklaarde echter dat jullie reeds 3 jaar een relatie hadden en getrouwd waren "op de Afghaanse manier".

De gerechtsdeskundige, Dr. N. D., kwam tot de conclusie dat er op geen enkel moment aanwijzingen waren dat u een geestesstoornis had die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden ernstig had aangetast.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten had de rechtbank in eerste aanleg een gevangenisstraf van vijf jaar effectief opgelegd. In tegenstelling tot de eerste rechters achtte het Hof het, gelet op de bevindingen van dokter D. die het recidiverisico als zeer laag inschatte, gepast om deze straf deels met uitstel op te leggen.

Op 24.04.2024 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen voor voormelde feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, waarvan 1 jaar met uitstel gedurende een proeftermijn van 3 jaar. Daarnaast werd u voor de termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid, 1° tot en met 6° van het Strafwetboek.

Ondanks het gegeven dat de gerechtsdeskundige het risico tot recidive als zeer laag had ingeschat, maakte u zich nog geen maand na uw veroordeling door het Hof opnieuw schuldig aan brandstichting. Dit wijst op het uitblijven van een gedragsverandering ondanks een recente veroordeling.

Op 22.05.2024 stichtte u brand in uw cel in de gevangenis van Antwerpen. U had een trui over de verwarming gelegd en deze in brand gestoken. Tijdens de bluswerken door het gevangenispersoneel bleef u rustig in uw cel zitten. Nadat het vuur was geblust, werd u geboeid, uit de cel gehaald en overgebracht naar een isoleercel.

De materiële schade bleef beperkt. In de cel werd ook een stukgeslagen kast aangetroffen, die zich niet in de onmiddellijke nabijheid van de brandhaard bevond. U verklaarde spontaan dat u uw cel in brand had gestoken omdat u water had gevraagd bij het eten, maar koffie had gekregen. Volgens u getuigde dit van een gebrek aan respect. Uw verklaringen over de aanleiding — met name onvrede over het ontvangen van koffie in plaats van water — wijzen op een disproportionele en impulsieve reactie op banale frustraties. Dit bevestigt het gebrek aan interne remmingen en zelfcontrole. Dat de brand zich niet effectief heeft uitgebreid naar andere cellen of gedeelten van het gebouw, is uitsluitend te danken aan de snelle en doortastende tussenkomst van het gevangenispersoneel.

De ter plaatse gekomen verbalisanten stelden vast dat u niet stabiel overkwam en op dat moment niet verhoorbaar was.

Een penitentiair beambte verklaarde dat u vaak voor overlast zorgde, zowel verbaal als fysiek, onder meer door te spuwen, te dreigen, storend gedrag te vertonen en andere gedetineerden op te hitsen. Ongeveer 70 à 80% van de overlast op de afdeling zou aan u te wijten zijn.

Voor de feiten van brandstichting in uw cel in de gevangenis van Antwerpen werd u op 27.06.2025 tot een gevangenisstraf van 1 jaar veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

Op 10.06.2025 maakte u zich opnieuw schuldig aan brandstichting, ditmaal in uw cel in de gevangenis van Dendermonde. U bevestigde daarmee het blijvend gevaar dat van uw gedrag uitgaat.

Na de bluswerken bleek dat u uw waszak met vuile kledij in brand stak en vervolgens probeerde uw raam uit te kloppen, wat niet lukte. De waszak die u in brand stak in uw cel was zodanig geplaatst dat de brand noodzakelijkerwijze zou overslaan op het gebouw. Dit is ook gebeurd. Uit het fotodossier bij het aanvankelijk proces-verbaal bleek volgens het vonnis immers brandschade aan het gebouw, onder meer aan de muren en het plafond van de cel. Op het moment dat u brand stichtte (om 8.189.723 4 19u48 's avonds) zaten de andere gedetineerden op cel, wat u maar al te goed wist. De brand kon niet uitbreiden dankzij het in werking treden van het brandalarm en het sprinkler systeem.

Aanvankelijk evacueerden de cipiers de gedetineerden van de getroffen gevangenisvleugel maar deze procedure werd stopgezet nadat de brand onder controle geraakte. U werd overgebracht naar het AZ Sint-Blasius ter controle en verzorging.

Voor de feiten van brandstichting in uw cel in de gevangenis van Dendermonde werd u op 03.09.2025 tot een gevangenisstraf van 2 jaar veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde.

Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

U werd in een bijzonder korte tijdspanne driemaal veroordeeld voor opzettelijke brandstichting. Het betreft telkens zeer ernstige feiten die inherent levensgevaarlijk zijn en die een onvoorzienbaar en potentieel catastrofaal verloop kunnen kennen. Brandstichting in een bewoonde omgeving of in een gesloten instelling houdt per definitie een ernstig risico in voor een onbepaald aantal personen. U lijkt niet te hebben overwogen welke gevolgen uw handelingen zouden kunnen hebben gehad op anderen.

Bij de brandstichting in het appartementsgebouw wist u dat er nog bewoners aanwezig waren. U bracht niet alleen de bewoners van het gebouw in ernstig levensgevaar maar ook de bewoners van de aanpalende woningen. Dat de brand zich niet verder heeft uitgebreid en geen slachtoffers heeft gemaakt, is uitsluitend te danken aan externe factoren en het tijdig optreden van de hulpdiensten. U ondernam zelf geen enkele daad om de gevolgen van uw handelen te beperken.

Bijzonder verontrustend is dat u nadien nog tweemaal brand stichtte tijdens uw detentie. U pleegde deze feiten terwijl u zich in een gecontroleerde omgeving bevond en terwijl u dus onder permanent toezicht stond. Dat u zelfs in een penitentiaire context overging tot brandstichting, en dit terwijl u wist dat andere gedetineerden zich op hun cel bevonden, getuigt van een ernstige onverschilligheid ten aanzien van de veiligheid van anderen. Door in een gesloten instelling opzettelijk brand te stichten, heeft u niet enkel uw leven in gevaar gebracht, maar ook dat van medegedetineerden, personeel en hulpdiensten. Brand in een gevangeniscontext houdt onmiskenbaar een groot risico in vanwege de beperkte vluchtmogelijkheden.

Hoewel uit het arrest d.d. 24.04.2024 blijkt dat de gerechtsdeskundige het recidiverisico als eerder laag inschatte, hebben uw daaropvolgende gedragingen deze inschatting feitelijk weerlegd. U maakte zich immers opnieuw schuldig aan brandstichting minder dan één maand na uw veroordeling in hoger beroep. Hieruit blijkt dat een eerdere veroordeling, de opgelegde straf en lopende detentie u er niet van hebben weerhouden om tot tweemaal toe opnieuw gelijkaardige, bijzonder gevaarlijke feiten te plegen.

Uit uw dossier blijkt dat in bepaalde stukken melding wordt gemaakt van mogelijke psychische instabiliteit in uw hoofde, onder meer op basis van verwarde verklaringen en gedragingen. Evenwel werd in het kader van de eerste brandstichting door de gerechtsdeskundige vastgesteld dat er geen sprake was van een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden tenietdeed of ernstig aantastte. Daarnaast werden, ondanks de daartoe geboden mogelijkheid in het kader van uw hoorrecht, geen objectieve medische stukken voorgelegd die een actuele psychiatrische aandoening staven of aantonen dat het risico op herhaling onder controle is. U verklaarde bovendien zelf geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen. Een mogelijke psychische kwetsbaarheid, doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gegeven dat u herhaaldelijk en in verschillende contexten tot brandstichting overging, toont een patroon van gevaarlijk gedrag aan. Er is geen sprake van een eenmalige ontsporing, maar van recidiverende feiten die zich uitstrekken over een beperkte doch intensieve periode. Dit wijst op een reëel en actueel risico op herhaling. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegens niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Op 27.10.2025 werd u in de gevangenis van Dendermonde tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Het gesprek verliep in het Engels. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In overeenkomst met de Psychosociale Dienst (hierna: PSD) van de gevangenis werd de vragenlijst hoorrecht ook per mail aan uw advocaat overgemaakt.

Op 10.11.2025 werd de ingevulde vragenlijst per e-mail overgemaakt door uw advocaat. Hij deelde mee dat het bijbrengen van bewijselementen moeilijk was, gelet op uw detentie en het beperkte netwerk waarop u een beroep kon doen. Gelet op elementen in het dossier die wezen op mogelijke psychische problematiek, werd uw advocaat bij e-mail van 28.11.2025 uitdrukkelijk verzocht eventuele medische stukken ter staving hiervan over te maken, uiterlijk tegen 02.01.2026. Tot op heden werden evenwel geen medische stukken of andere bijkomende stavingsstukken overgemaakt.

In de ingevulde vragenlijst verklaarde u dat uw moedertaal Pasjtoe is; dat u Frans, Nederlands, Dari en Urdu kan spreken, lezen en/of schrijven; dat uw identiteitskaart/verblijfstitel in de gevangenis van Dendermonde is; dat uw Belgische vluchtelingenpaspoort bij uw partner G. J. G. is; dat u uw Afghaanse identiteitsfiche tijdens de asielpprocedure afgegeven heeft aan het CGVS; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw opsluiting woonachtig was in een huurwoning in (...); dat u reeds 8 à 9 jaar een duurzame relatie heeft met G. J. G. die woonachtig is te Brugge; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat uw broer A. K. in Oostende woont; dat u nog familie heeft in Afghanistan, namelijk uw moeder, vader, 2 broers en een zus; dat u verschillende tantes en nonkels heeft die in Pakistan wonen; dat

enkele neven ook in Europa zijn maar dat u hun exacte whereabouts niet kent; dat u Franse taallessen volgde in 2016 – 2018; dat u Nederlandse taallessen volgde in 2023; dat u gewerkt heeft in België, namelijk in 2021/2022 bij een tomatenkweker in Mechelen en bij (...) te Herentals, begin 2023 bij een vleesverwerkend bedrijf en Transwest en in juni 2022 als kok; dat u in november 2015 gedurende één maand in Duitsland verbleef; dat u in 2018/2019 gedurende anderhalf jaar in Frankrijk verbleef (laissez-passer document); dat u nog niet in een ander land dan België opgesloten of veroordeeld werd. Als redenen waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren, haalt u aan dat u biseksueel bent en dat uw huidige relatie met een man is. U bent gevlucht van de talibanrebellens nadat u door hen onder druk werd gezet. De familie van het slachtoffer (van uw veroordeling) zou banden hebben met de Taliban. Deze familie heeft uw familie reeds bedreigd evenals te kennen gegeven u te zullen vermoorden als u terugkeert. Er is een totaal gebrek aan mogelijkheid tot psychiatrische begeleiding in Afghanistan, terwijl dit absoluut noodzakelijk is. Omwille van voorgaande redenen is een veilig leven in Afghanistan absoluut onmogelijk, u zou onmiddellijk opnieuw moeten vluchten.

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u reeds 8 à 9 jaar een duurzame relatie heeft met “G. J. J.”, woonachtig te Brugge.

Uit nazicht van de bezoekerslijsten van de gevangenis blijkt dat een persoon met een gelijkaardige naam u bezocht. Op basis van deze gegevens en na verificatie in de Belgische registers, blijkt dat uw verklaring vermoedelijk betrekking heeft op G. C. J. M. (geboren te Ecuador op [...]04.1970, Belgische nationaliteit sinds 13.08.2004).

Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. U duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Het loutere gegeven dat G. C. J. M. u enkele malen bezocht heeft in de gevangenis (namelijk op 11.07.2023, 23.01.2025, 24.03.2025, 04.04.2025, 30.04.2025, 30.09.2025, 12.01.2026 en op 19.01.2026) volstaat niet om aan te nemen dat jullie een duurzame relatie hebben. Bovendien blijkt uit de registers dat u en G. C. J. M. nooit officieel op hetzelfde adres waren ingeschreven, wat het ontbreken van een duurzaam en gezamenlijk gezinsleven verder ondersteunt.

U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie met G. C. J. M. als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschouwd kan worden. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

U verklaarde daarnaast dat uw broer, A. K. in Oostende woont. Er kan aangenomen worden dat u verwijst naar A. K. (geboren op 01.01.2004 te Pakistan, Afghaanse nationaliteit), die een verzoek om internationale bescherming indiende op 21.12.2023.

Het CGVS nam op 25.06.2024 de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het schorsend beroep dat hij tegen deze beslissing indiende, is nog hangende.

Uit de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 25.06.2024 blijkt dat A. K., hoewel hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat hij één zus had en één overleden broer (A.), tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud plots aangaf één broer te hebben en dat deze in België was: U. H., u dus. U had echter bij uw allereerste gehoor (op 13.09.2016) vermeld dat u twee zussen en twee broers had. Ook de namen van de ouders die jullie opgegeven hebben, komen niet overeen. Wat er ook van zij, zelfs indien jullie afstammingsband aangetoond zou zijn, quod non, kan opgemerkt worden dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat uw vermeende broer in België woont, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met hem in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat uw vermeende broer u van tijd tot tijd bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met A. K. werd niet aangetoond. Ook met betrekking tot A. K. werd een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van

(familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Welnu, de inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U verklaarde op 29.12.2015, ongeveer twee maanden nadat u Afghanistan had verlaten, in België te zijn aangekomen. Na de weigering van uw eerste asielaanvraag bent u naar Frankrijk vertrokken, waar u op 23.02.2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bent daarna weer teruggekeerd naar België en uiteindelijk erkende het CGVS u op 28.02.2022 als vluchteling naar aanleiding van uw asielaanvraag van 27.03.2019.

Op 15.04.2025 werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken door het CGVS. Het CGVS was van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 26.09.2025 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS d.d. 15.04.2025.

U verblijft sinds 28.06.2023 in detentie, met uitzondering van een kortdurende uitgaansvergunning op 08.04.2025, en op uw huidige detentiefiche wordt uw strafeinde vastgesteld op 24.06.2031.

Dat u inspanningen heeft geleverd om de Nederlandse en de Franse taal te leren, is op zich niet meer dan normaal en vormt geen buitengewone omstandigheid. U had immers de intentie zich in België te vestigen en het leren van de taal sluit daarbij aan.

Er zijn geen aanwijzingen dat u structureel betrokken was bij het lokale sociale of verenigingsleven, of dat u andere vormen van maatschappelijke verankering heeft opgebouwd.

Het gegeven dat u in België officieel gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderen.

De door u gepleegde strafbare feiten ondersteunen de vaststelling dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Gezien onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen verwijderingsmaatregel omvat, dient in de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM nog geen onderzoek gevoerd te worden naar uw bindingen met uw herkomstland.

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van uw seksuele geaardheid. U vluchtte van de Taliban rebellen. De familie van K. zou banden hebben met de Taliban en dreigde u te vermoorden indien u terug zou keren naar Afghanistan. Voor de volledigheid wordt benadrukt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het CGVS wees er in de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus op dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, u mag derhalve heden niet teruggeleid worden naar Afghanistan. Indien in een later stadium alsnog een effectieve verwijderingsmaatregel zou worden overwogen, zal een afzonderlijk en grondig onderzoek worden gevoerd naar de verenigbaarheid daarvan met artikel 3 van het EVRM.

Uit uw dossier blijkt dat in bepaalde stukken melding wordt gemaakt van mogelijke psychische instabiliteit in uw hoofd, onder meer op basis van verwarde verklaringen en gedragingen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat u op 14.07.2020 werd opgenomen in het "Psychiatrisch ziekenhuis Bethanië" naar aanleiding van psychische klachten. Deze opname dateert evenwel van 2020 en er bevinden zich geen recente medische attesten in uw dossier waaruit een actuele psychiatrische aandoening blijkt. Daarnaast werd in het kader van de eerste brandstichting door de gerechtsdeskundige vastgesteld dat er geen sprake was van een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden tenietdeed of ernstig aantastte. Bovendien werden, ondanks de daartoe geboden mogelijkheid in het kader van uw hoorrecht, geen objectieve medische stukken voorgelegd die een actuele psychiatrische aandoening staven. U verklaarde enerzijds zelf geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen. Anderzijds gaf u als een van de redenen waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren aan dat u nood heeft aan psychiatrische begeleiding die niet beschikbaar zou zijn in Afghanistan, doch de bewering nood te hebben aan psychiatrische begeleiding werd niet met objectieve medische stukken gestaafd. Daarbij wordt nog opgemerkt dat u ook in het kader van de intrekking van uw vluchtelingenstatus verklaarde psychologische begeleiding te krijgen, maar dat u noch bij het CGVS noch in het kader van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enig stuk heeft voorgelegd ter staving daarvan.

U hebt bijgevolg geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Ondanks het ontbreken van medische attesten ter onderbouwing van uw beweringen, is het belangrijk te benadrukken dat, ook indien u geen recht meer heeft op verblijf in België, u te allen tijde recht blijft behouden op noodzakelijke medische verzorging, conform de jurisprudentie van het Grondwettelijk Hof en de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit niks blijkt dat u in het kader van noodzakelijke medische hulp geen toegang zou hebben tot psychiatrische bijstand indien dat nodig blijkt. Dit betekent dat het feit dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd, geen impact heeft op uw toegang tot essentiële medische zorg.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de bestreden beslissing:

"Middelen tot vernietiging

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en behoorlijk bestuur ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel;
- Schending van art. 3 en 8 EVRM ;

4.1. Hoorplicht:

Dat er evident maar rekening kan gehouden worden met de individuele situatie van verzoeker als hij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen in casu absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskening van het hoorrecht inhoudt!

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennen van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;
2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

In de beslissing blijkt dat betrokkene een gestandaardiseerde vragenlijst diende in te vullen. Gelet op de detentie van betrokkene, een gegeven dat gekend was bij DVZ, kon hij de antwoorden op zijn vragen niet verder staven. Dit werd ook aangegeven door zijn toenmalige raadsman.

Hij had een gesprek met een terugkeerbegeleider op 27/10/2025, zonder bijstand van zijn raadsman. Er was eveneens geen tolk aanwezig, nochtans werd verzoeker in alle voorgaande procedures gehoord met bijstand van een tolk Pasjtöe, de -moedertaal van verzoeker.

Verzoeker had anders immers kunnen duiden dat hij reeds sinds 8-9j een duurzame relatie heeft met zijn partner, dhr. G. C. J. M.. Dat ook op vandaag, ondanks de detentie van verzoeker, deze duurzame relatie voortduurt.

De beslissing maakt louter melding van het volgende: 'u duidt niet concreet welke elementen in het voorliggend geval wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Het louter gegeven dat G. C. J. M. u enkele malen bezocht heeft in de gevangenis... volstaat niet om aan te nemen dat jullie een duurzame relatie hebben.'.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ zich de moeite niet heeft getroost enig verder onderzoek hiernaar te doen en zich duidelijk louter gebaseerd heeft op een gecensureerde selectie van de door haar gekende gegevens, zonder verzoeker hierin te horen, hetgeen evident uiterst onredelijk is.

Immers, wordt op deze manier voorbij gegaan aan de diepgang van de relatie die verzoeker heeft met zijn partner.

Er wordt gealludeerd dat zij nooit samen op één adres waren ingeschreven en dit gegeven aldus het gebrek aan een duurzaam, gezamenlijk gezinsleven wordt ondersteund. Echter, miskennen zij daarmee compleet de moeilijkheden die verzoeker heeft doorstaan in zijn relatie. De reden dat zij niet samenwonen is omwille van het feit dat de familie van zijn partner dit niet wenst en zij tegen de relatie gekant zijn. Echter, weerhoudt dit hen er niet van om hun relatie voort te zetten.

Dit duidt echter nogmaals de moeilijkheden aan van een homoseksuele relatie binnen de moslimgemeenschap. Moeilijkheden die verzoeker ook zou tegenkomen moest hij worden uitgezet naar zijn thuisland, waar op vandaag, sedert de herintreding van het Taliban regime, homoseksualiteit strafbaar is.

Hij riskeert aldus strafvervolging en de doodstraf omwille van zijn geaardheid.

Omwille van een intrinsiek kenmerk van zijn 'zijn'. Een gegeven waar hij niets aan kan veranderen aangezien het dermate verweven is met wie verzoeker is als persoon.

Met de uitlevering van verzoeker naar zijn thuisland, tekent men eigenlijk letterlijk zijn doodvonnis.

Ook met het feit dat er op heden wel degelijk nog sprake is van een medische problematiek, zijnde een psychologische kwetsbaarheid (met name mentale/intellectuele moeilijkheden), wordt niet mee in rekening gebracht. Hiervan wordt louter gesteld dat dit geen afbreuk doet, noch een beletsel is. DVZ baseert zich hierbij evenwel niet op enig stuk, doch interpreteert dit vrij op eigen basis.

Dat deze motivering evident absoluut onzorgvuldig en uiterst onredelijk is. DVZ begaat dan ook een manifeste motiverings- en beoordelingsfout. DVZ heeft immers geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de werkelijke feitelijke situatie van verzoeker, en dit voornamelijk omdat hij niet deugdelijk werd gehoord.

Het mag dus duidelijk zijn dat absoluut geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de betrokken partner, noch met de reële feitelijke (medische) situatie van verzoeker en zijn partner.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Verzoeker mocht er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat gelet op zijn langdurig verblijf in België, DVZ zich minstens de moeite zou troosten hem effectief te horen, met aanwezigheid van een tolk, niet louter door een informeel gesprek met de terugkeerbegeleiding en een gestandaardiseerde vragenlijst die bezwaarlijk voldoende kan worden genoemd, aangezien het duidelijk is dat de antwoorden op de vraag absoluut onvoldoende zijn om een globaal beeld te krijgen van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Nogmaals dient hierbij te worden benadrukt dat verzoeker in casu niet deugdelijk is gehoord, immers was er geen aanwezigheid van een tolk in de moedertaal van verzoeker. Er werd bij het nemen van de beslissing dan ook geen rekening gehouden met de werkelijke familiale- en gezondheidstoestand van verzoeker...

4.3 Gezinsleven:

De bestreden beslissing stelt dat de beslissing in evenredigheid geacht wordt met de gezinssituatie van verzoeker en jaren verblijf in België.

Hierbij wordt voornamelijk gewezen naar het feit dat er geen concrete elementen worden voorgebracht die een duurzame en hechte band tussen partners aantoont. Opnieuw wordt verwezen naar het feit dat verzoeker en zijn partner nooit op hetzelfde adres waren ingeschreven.

Men miskent hiermee volledig het gegeven van feitelijke samenwoning, waarbij een officiële inschrijving niet vereist is. Bovendien wordt volledig voorbij gegaan aan het gegeven dat de familie van partijen, gelet op hun religie, mogelijks niet ondersteunend zijn van deze relatie en bijgevolg partijen niet bij elkaar konden wonen.

Dit wil echter niet zeggen dat hun relatie niet even waardevol en diepgaand is dan de relatie van partners die wel samenwonen.

Het feit dat verzoeker zijn partner hem meermaals bezoekt in de gevangenis, hetgeen een enorme afstand is van Brugge naar Dendermonde (86 km, 1u20min rijden), toont aan dat er sprake is van een duurzame, affectieve relatie. Immers, zouden deze bezoeken niet doorgaan moesten partijen geen duurzame relatie onderhouden.

Meer nog, de partner van verzoeker is degene die hem ook financieel steunt in detentie door geld te storten. Op deze wijze kunnen zij telefonisch contact opnemen met elkaar.

Er bestaat aldus een duurzame, affectieve band tussen partijen.

Verzoeker heeft evenwel het zelf aangetoond, en dit wordt verder in de beslissing ook niet ontkend:

- *Verzoeker heeft al 8 à 9 jaar een relatie met dhr. dhr. G. C. J. M.*
- *Sinds 2021/22 heeft verzoeker quasi steeds vast werk gehad ;*
- *Sedert zijn detentie heeft zijn partner hem meermaals bezocht (11.07.2023, 23.01.2025, 24.03.2025, 04.04.2025, 30.04.2025, 30.09.2025, 12.01.2026, 19.01.2026) in de gevangenis en ondersteund hij hem ook financieel.*

Bovendien heeft verzoeker al de nodige stappen gezet naar een integratie in de samenleving, dit na detentie. Zo is hij op heden aan het werk in de wasserette van de gevangenis Nieuw Dendermonde. Eveneens werden lessen Nederlands gevolgd.

Verzoeker heeft meermaals aangegeven niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren gelet op het feit dat hij als biseksuele man, in een relatie met een andere man, daar acuut gevaar loopt. Verzoeker wil expliciet in België blijven voor zijn partner. Zij wensen na verloop van tijd te kunnen trouwen voor de burgerlijke stand. Door te beslissen dat verzoeker zijn recht op verblijf wordt beëindigd, wordt de facto een stap gezet richting verwijdering. Een beslissing die immense impact zal hebben op het privéleven van verzoeker. Dat zij verwijdering van het grondgebied en in uiterste geval, bij uitlevering naar Afghanistan, nooit zullen kunnen huwen of enige officiële relatie vormen zonder vervolging te vrezen.

Deze afweging wordt door DVZ onvoldoende gemaakt. Er wordt in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met hoe dit bij een terugkeer zou moeten verder gezet worden.

Het mag wel duidelijk zijn dat dit in de realiteit onmogelijk te bewerkstelligen is en dat deze redenering compleet onredelijk is.

De beslissing houdt geen rekening met de reële gezins- en familiale situatie van verzoeker. De beslissing is dan ook onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

4.4. Vermeend gevaar voor de openbare orde

Verweerder haalt een vermeend gevaar voor de openbare orde aan als een van de hoofdredenen voor het beëindigen van het verblijf van verzoeker.

Bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dienen echter enkele waarborgen in acht te worden genomen:

- *De beslissing moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mag niet op economische gronden berusten.*
- *Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.*
- *Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet aangevoerd worden.*
- *Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van betrokkene uitgaat*

Deze waarborgen zijn flagrant miskend in de beslissing van DVZ.

Wanneer de beslissing er op wordt nagelezen, blijkt niet dat het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kan zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker heeft een strafregister en werd reeds tot vrijheidsstraffen veroordeeld. Echter, kreeg verzoeker in eerste instantie gedeeltelijk de gunst van het probatiewaardigheidsuitlet toegekend. Waaruit ten eerste blijkt dat de rechtbank in deze niet van oordeel was dat de samenleving beschermd moet worden tegen verzoeker. Bovendien werd tijdens de procedure ten gronde een deskundigenonderzoek uitgevoerd waarbij het recidiverisico als laag werd ingeschat.

Het lijkt erop dat de feiten, voor zover gepleegd in detentie, voortkomen uit een psychische onstabiliteit. Op heden is de situatie gestabiliseerd.

Verzoeker verblijft al 9 maanden in IBVR, waarbij ten gevolge van goed gedrag steeds versoepelingen worden toegestaan.

Er wordt gesproken van recidiverende feiten in een intensieve periode.

De laatste feiten zijn echter geleden van voor de zomer van 2025.

De motivering houdt aldus geen rekening met de recente vooruitgang in het gedrag van verzoeker.

In concreto dient te worden verwezen naar de pogingen die verzoeker heeft ondernomen om zich te conformeren, pogingen die niet vruchteloos zijn gebleken. Er dient aan herinnerd te worden dat verzoeker op heden werkt als fatiek in de wasserette van de gevangenis.

Een tewerkstelling waarvoor lange wachtlijsten gelden en men enkel in aanmerking komt wanneer er sedert langere periodes geen tuchtzittingen meer zijn geweest.

De beoordeling houdt onvoldoend rekening met de huidige situatie van verzoeker en baseert zich louter op zijn strafregister.

Het is niet te ontkennen dat hij fouten heeft gemaakt. Echter, is het des te meer relevant om te kijken naar hoe hij op heden in detentie verblijft. Om te zien dat hij zich op heden wel geconformeerd heeft en aanpast aan zijn omgeving. Dat hij een normaal functionerend lid van de gevangenis uitmaakt, die zich aan het voorbereiden is naar de mogelijkheid van uitgaansmodaliteiten.

4.5 medische situatie:

Bovendien werd in deze door DVZ ook geen rekening gehouden met de huidige medische problematiek van verzoeker. Opnieuw benadrukt verzoeker dat dit had kunnen worden voorkomen door hem deugdelijk te horen.

Verzoeker kampte met een psychische kwetsbaarheid, in het verleden vermoedelijk versterkt door middelgebruik. Gelet op de detentie van verzoeker is het moeilijk om hier stukken van bij te brengen. Weliswaar kreeg hij in het verleden via de psychiater in de gevangenis reeds insputingen, waardoor zijn toestand stabiliseerde.

Er is aldus sprake van de nood aan specifieke medicatie. Door het nemen hiervan, daalt ook de kans op recidive aangezien zijn psychische toestand zich op die manier stabiliseert. Bovendien is er opnieuw een verzoek voor psychologische begeleiding in het psychiatrisch ziekenhuis Bethanië, waar verzoeker in het verleden reeds een opname heeft doorgebracht.

Dat deze medische situatie niet in acht werd genomen, alsook er geen rekening werd gehouden met het feit dat het verkrijgen van deze begeleiding in gedrang wordt gebracht wanneer het recht op verblijf in België wordt stopgezet.

4.6. Economische situatie:

Verzoeker verwijst opnieuw naar wat hierboven reeds werd uiteengezet.

DVZ ontkent niet dat verzoeker in België tewerkgesteld geweest is. DVZ benoemt dit dan ook evident als positief element.

Het is algemeen geweten dat het op heden bijzonder moeilijk is om vast contract te verkrijgen. Zeker nu verzoeker in detentie verblijft.

Verzoeker wenst nogmaals aan te wijzen dat hij op heden werkzaam is in de wasserette van de gevangenis Nieuw Dendermonde. Een post waarvoor hij het vertrouwen van de directie heeft gekregen en hij op heden nauwgezet uitoefent.

4.7. Sociale of culturele integratie:

Ook hier stelt DVZ dat er geen aanwijzingen zijn at verzoeker structureel betrokken was bij het lokale sociale of verenigingsleven, of dat hij andere vormen van maatschappelijke verankering heeft opgebouwd.

Deze redeneringswijze houdt geen rekening met de inspanningen die verzoeker reeds leverde en op heden nog steeds levert.

Verzoeker heeft verschillende stappen gezet om zich te integreren. Hij deed in het verleden al inspanningen om de Nederlandse taal te leren. Deze inspanningen zet hij op heden verder.

Bovendien heeft hij in het verleden, voor zijn detentie, steeds gewerkt.

Ook tijdens zijn detentie is hij tewerkgesteld als fatiek in de wasserette van de gevangenis. Dit is een positie die niet aan zomaar elke gedetineerde wordt toegekend. Hiervoor is vertrouwen en goedgegedrag vereist.

De bestreden beslissing stelt wel rekening te houden met verschillende elementen doch het is duidelijk dat de informatie waarop DVZ zich baseert enkel gebaseerd is op het strafregister zonder meer.

De beslissing is dan ook absoluut onzorgvuldig en onredelijk te noemen, en dient te worden vernietigd.

4.8.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, noch dat een redelijke en correcte belangenafweging werd gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële en formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en van het hoorrecht. Het middel bestaat uit zeven onderdelen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet verplichten de overheid haar beslissing uitdrukkelijk te motiveren in feite en in rechte. Die motivering moet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die de beslissing dragen, zodat verzoeker er kennis van kan nemen en kan nagaan of het zinvol is haar aan te vechten.

De bestreden beslissing vermeldt de rechtsgrond, namelijk artikel 21 van de vreemdelingenwet. Zij zet uitvoerig uiteen waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij beschrijft zijn strafrechtelijk verleden en behandelt zijn privé- en gezinsleven, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie. Zij behandelt artikel 8 van het EVRM en motiveert waarom de aangevoerde persoonlijke belangen niet opwegen tegen het belang van de openbare orde. Verzoeker kan op grond van die motieven nagaan waarom de beslissing werd genomen, zoals ook blijkt uit de uitvoerige kritiek die hij in de onderdelen van zijn middel ontwikkelt. De formele motiveringsplicht is nageleefd.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 21 van de vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De bestreden beslissing stelt enkel een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker. Zij houdt geen verwijderingsmaatregel in. Het CGVS wees er in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, heeft die bepaling betrekking op een beslissing tot verwijdering. De bestreden beslissing is een beëindiging van het verblijf op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet en geen verwijderingsmaatregel. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is hier niet van toepassing. Verzoeker verklaarde overigens geen minderjarige kinderen te hebben.

3.2.1. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het hoorrecht niet deugdelijk werd uitgeoefend en dat een correcte uitoefening tot een andere besluitvorming had kunnen leiden. Hij stelt dat het horen zich beperkte tot een gestandaardiseerde vragenlijst en tot een gesprek met een terugkeerbegeleider op 27 oktober 2025, zonder bijstand van zijn raadsman en zonder tolk, terwijl hij in de voorgaande procedures telkens met een tolk Pashtu werd gehoord. Daardoor heeft hij naar eigen zeggen zijn persoonlijke situatie, met name de duurzaamheid van zijn relatie en zijn psychische kwetsbaarheid, niet ten gronde kunnen toelichten.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht. Het waarborgt dat eenieder de gelegenheid krijgt zijn standpunt nuttig kenbaar te maken voordat een voor hem nadelige beslissing wordt genomen. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie richt zich tot de instellingen, organen en instanties van de Unie en niet tot de lidstaten (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, punt 44), maar het hoorrecht als algemeen beginsel bindt de overheid van een lidstaat telkens zij beslissingen neemt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, punt 36). Een schending van dat recht leidt slechts tot nietigverklaring wanneer de procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 *PPU*, punt 38).

Verzoeker heeft de gelegenheid gekregen zijn standpunt kenbaar te maken en stukken aan te brengen. Een vragenlijst hoorrecht werd hem bezorgd, die via zijn raadsman werd ingevuld en op 10 november 2025 werd overgemaakt. Zijn raadsman deelde daarbij mee dat het bijbrengen van bewijzen moeilijk was gelet op de detentie en het beperkte netwerk van verzoeker. Naar aanleiding van aanwijzingen over een mogelijke psychische problematiek werd de raadsman op 28 november 2025 uitdrukkelijk verzocht eventuele medische stukken over te maken tegen uiterlijk 2 januari 2026. Er werden geen medische attesten of andere stukken overgemaakt.

In de vragenlijst verstrekke verzoeker uitvoerig informatie over zijn verblijf in België, zijn relationele en familiale situatie, zijn opleidings- en beroepsverleden, zijn gezondheidstoestand en de redenen waarom hij meent niet naar zijn herkomstland te kunnen terugkeren. De verwerende partij heeft die elementen in de bestreden beslissing onderzocht en beoordeeld.

Het gesprek van 27 oktober 2025 strekte ertoe verzoeker ervan op de hoogte te brengen dat een beëindiging van zijn verblijf werd overwogen en hem de gelegenheid te bieden binnen 15 dagen relevante elementen aan te voeren.

Het eigenlijke horen verliep via de schriftelijke vragenlijst, die in overleg met de psychosociale dienst eveneens aan de raadsman van verzoeker werd bezorgd en door deze werd ingevuld en overgemaakt. Verzoeker kon zijn standpunt aldus, bijgestaan door zijn raadsman, schriftelijk uiteenzetten. Dat bij het informatieve gesprek geen tolk of raadsman aanwezig was, heeft hem niet verhinderd zijn persoonlijke situatie kenbaar te maken. Een onregelmatigheid die de uitkomst kon beïnvloeden, blijkt hieruit niet.

Verzoeker beroept zich thans op zijn relatie, zijn familiale banden en zijn psychische kwetsbaarheid. Die elementen heeft hij in het kader van het hoorrecht reeds aangevoerd en de verwerende partij heeft ze onderzocht. Verzoeker toont niet aan welke andere of bijkomende elementen hij bij een anders georganiseerd horen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. De gelegenheid om zijn beweringen, onder meer over zijn relatie en zijn gezondheid, met stukken te staven werd hem geboden, ook na 27 oktober 2025, maar bleef onbenut. De tweede voorwaarde voor een schending van het hoorrecht is niet vervuld.

Verzoeker maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

3.2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de beëindiging van zijn verblijf zijn recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven schendt en onverenigbaar is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij wijst op een duurzame relatie met zijn partner, die ondanks zijn detentie voortduurt, en op de band met zijn broer in België. Hij stelt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren wegens zijn seksuele geaardheid en de dreiging die van de taliban en van de familie van het slachtoffer uitgaat, en dat de beslissing een eerste stap naar verwijdering vormt.

Wat artikel 3 van het EVRM betreft, houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in en mag verzoeker heden niet worden teruggestuurd naar Afghanistan. Artikel 3 van het EVRM, dat een beletsel tegen verwijdering kan vormen, is bij een loutere beëindiging van het verblijf niet in het geding. Wordt later alsnog een verwijderingsmaatregel overwogen, dan vergt die een afzonderlijk onderzoek naar de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM, waartegen verzoeker de in de wet voorziene rechtsmiddelen kan aanwenden. Het betoog over de risico's bij terugkeer kan in dit beroep niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het tweede lid laat een inmenging toe wanneer die bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en in een democratische samenleving noodzakelijk is, onder meer ter bescherming van de openbare veiligheid en ter voorkoming van strafbare feiten.

De verwerende partij heeft de aangevoerde partnerrelatie onderzocht. Zij oordeelde dat verzoeker niet concreet aanduidt welke elementen wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van die relatie, dat de bezoeken in de gevangenis daartoe niet volstaan en dat verzoeker en zijn partner nooit op hetzelfde adres ingeschreven waren, wat het ontbreken van een gezamenlijk gezinsleven verder ondersteunt. Verzoeker brengt daartegen in dat samenwonen niet vereist is, dat het uitblijven ervan te wijten is aan de gekantheid van de familie van zijn partner, en dat de bezoeken en de financiële steun een duurzame band aantonen. De verklaring voor het uitblijven van samenwonen toont de duurzaamheid en de hechtheid van de relatie als zodanig echter niet aan. De verwerende partij steunt haar beoordeling niet uitsluitend op de afwezigheid van een gezamenlijke inschrijving, maar in de eerste plaats op het ontbreken van concrete elementen die de aard en de intensiteit van de relatie staven. Verzoeker, die de gelegenheid kreeg zijn relatie te documenteren, legt nog steeds geen stukken voor die zijn beweringen onderbouwen. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM maakt hij niet aannemelijk.

Wat de band met zijn broer betreft, vergt de bescherming van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige broers, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewone affectieve banden overstijgen (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi t. Frankrijk*, nr. 47160/99, § 34; EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani t. Frankrijk*, nr. 52206/99, § 33). Verzoeker toont een dergelijke afhankelijkheidsband niet aan. De occasionele bezoeken volstaan daartoe niet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de beslissing een eerste stap naar verwijdering vormt, beëindigt zij enkel het verblijfsrecht en legt zij geen verwijdering op. Een beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, vergt geen afweging in het licht van de criteria die het EHRM hanteert bij de verwijdering van een gevestigde vreemdeling. De inmenging in het privéleven die uit de beëindiging van het verblijf voortvloeit, is bij wet voorzien, namelijk bij artikel 21 van de vreemdelingenwet, en streeft een legitiem doel na, namelijk de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. Gelet op de aard en de ernst van het persoonlijk gedrag van verzoeker is die inmenging niet kennelijk onevenredig.

Verzoeker maakt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk.

3.2.3. In een derde onderdeel betwist verzoeker dat zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij wijst op het

gedeeltelijke uitstel dat hem werd verleend, op het deskundigenonderzoek dat het recidiverisico laag inschatte, op de omstandigheid dat de feiten voortkomen uit een intussen gestabiliseerde psychische toestand, en op zijn positieve gedrag in detentie. Volgens hem steunt de verwerende partij haar beoordeling louter op het strafregister.

Een beslissing op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet vereist krachtens artikel 23 dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij beschikt daarbij over een beoordelingsbevoegdheid die losstaat van de beoordeling door de strafrechter. De vaststelling van een actuele bedreiging vergt in de regel dat de betrokkene een neiging vertoont om het strafbare gedrag voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, *P.I.*, C-348/09, punt 30).

Dat aan verzoeker gedeeltelijk uitstel werd verleend en dat een deskundige het recidiverisico laag inschatte, ontnemt de verwerende partij niet de bevoegdheid om, op grond van het geheel van de omstandigheden, te oordelen dat het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging vormt, mits zij dat oordeel afdoende motiveert.

De bestreden beslissing steunt op de volgende vaststellingen:

- verzoeker werd in een korte tijdspanne driemaal veroordeeld wegens opzettelijke brandstichting;
- de twee meest recente feiten pleegde hij tijdens zijn detentie, terwijl hij wist dat andere gedetineerden zich op hun cel bevonden;
- hij pleegde de tweede brandstichting minder dan een maand na zijn veroordeling in hoger beroep, ondanks de lage inschatting van het recidiverisico;
- eerdere veroordelingen, de opgelegde straffen en de lopende detentie hebben hem niet weerhouden opnieuw bijzonder gevaarlijke feiten te plegen.

Die vaststellingen steunen op het administratief dossier. De lage inschatting van het recidiverisico werd door het latere gedrag van verzoeker feitelijk weerlegd. Het herhaalde karakter van de feiten, hun ernst en de omstandigheid dat verzoeker ook in een gecontroleerde omgeving tot brandstichting overging, wijzen op een neiging om het gevaarlijke gedrag voort te zetten. De verwerende partij steunt haar oordeel dus niet op het loutere bestaan van een strafregister, maar op de aard, de ernst en het herhaalde karakter van het vastgestelde gedrag.

De wettigheid van de beslissing wordt beoordeeld op grond van de gegevens waarover de verwerende partij beschikte op 9 maart 2026. In zoverre verzoeker zich beroept op ontwikkelingen van na die datum, kunnen die in de wettigheidstoetsing niet in aanmerking worden genomen. Dat verzoeker inspanningen levert in detentie en er werkzaamheden verricht, doet bovendien geen afbreuk aan de vaststellingen over de aard en het herhaalde karakter van zijn gedrag.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.2.4. In een vierde onderdeel voert verzoeker aan dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn medische situatie, in het bijzonder met zijn psychische kwetsbaarheid, en dat zijn detentie het bijbrengen van stukken bemoeilijkt. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn medische situatie, in het bijzonder met zijn psychische kwetsbaarheid.

De bestreden beslissing onderzoekt de medische situatie van verzoeker. Zij stelt vast dat:

- de stukken melding maken van een mogelijke psychische instabiliteit en van een opname in het psychiatrisch ziekenhuis Bethanië in 2020;
- die opname van meerdere jaren geleden dateert en geen recente attesten een actuele psychiatrische aandoening staven;
- de gerechtsdeskundige in het kader van de eerste brandstichting vaststelde dat geen geestesstoornis het oordeelsvermogen of de controle over de daden van verzoeker ernstig aantastte;
- verzoeker zelf verklaarde geen ziekte te hebben die hem belet te reizen;
- het recht op essentiële medische zorg behouden blijft, ook na de beëindiging van het verblijf.

De verwerende partij heeft de medische situatie van verzoeker dus daadwerkelijk en zorgvuldig onderzocht. Het betoog dat de detentie het bijbrengen van stukken onmogelijk maakte, mist feitelijke grondslag. De raadsman van verzoeker werd op 28 november 2025 uitdrukkelijk verzocht eventuele medische stukken over te maken tegen 2 januari 2026. Er werden geen stukken overgemaakt. Een verwijzing naar vroegere behandelingen of naar een beweerde nood aan medicatie, zonder concrete en recente medische gegevens, volstaat niet om aan te tonen dat de verwerende partij de medische situatie onvoldoende in aanmerking nam. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op dit punt onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.2.5. In een vijfde onderdeel verwijst verzoeker naar zijn economische situatie. Hij benadrukt dat hij in België tewerkgesteld is geweest en ook tijdens zijn detentie werkzaamheden verricht.

De bestreden beslissing erkent dat verzoeker in België officieel heeft gewerkt en benoemt dat als een positief element. Zij oordeelt dat die tewerkstelling de vaststelling van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde niet wegneemt en de maatregel niet kan milderer. Dat verzoeker heeft gewerkt of in detentie werkzaamheden verricht, toont niet aan dat die beoordeling kennelijk onredelijk is.

3.2.6. In een zesde onderdeel voert verzoeker aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening hield met zijn sociale en culturele integratie. Hij wijst op zijn taalinspanningen en op zijn tewerkstelling, voor en tijdens zijn detentie, en stelt dat de verwerende partij zich enkel op het strafregister baseert.

De verwerende partij heeft die elementen in de beoordeling betrokken. Zij oordeelde dat:

- de inspanningen om Nederlands en Frans te leren op zich niet uitzonderlijk zijn, nu verzoeker zich in België wilde vestigen;
- geen aanwijzingen voorliggen dat verzoeker structureel deelnam aan het sociale of verenigingsleven;
- de officiële tewerkstelling de vaststelling van een actueel gevaar voor de openbare orde niet wegneemt;
- de gepleegde feiten de vaststelling ondersteunen dat het belang van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen van verzoeker.

De beoordeling steunt dus niet enkel op het strafregister, maar ook op de sociale en maatschappelijke situatie van verzoeker. De herhaling dat verzoeker taalinspanningen levert en in detentie werkzaamheden verricht, toont niet aan dat de verwerende partij die elementen kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

3.2.7. In een zevende onderdeel beroept verzoeker zich op het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel. Hij steunt daarvoor op dezelfde elementen als in de vorige onderdelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de verwerende partij haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op een uitvoerige en in het dossier verankerde feitenvinding, die verzoeker niet wezenlijk weerlegt. Bij de beoordeling werden, overeenkomstig artikel 23, § 2, van de vreemdelingenwet, de aard en de ernst van de inbreuk, de duur van het verblijf, de banden met België en met het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeker betrokken. De verwerende partij heeft de persoonlijke belangen van verzoeker afgewogen tegen het belang van de openbare orde en geoordeeld dat de eerste niet opwegen tegen het tweede. Die afweging is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker maakt geen schending van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

3.2.8. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT